

Petr Hájek: Tři tváře lidovlády. Putin to věděl

- editor007 | 18. března 2024

SVĚT: PETR HÁJEK konstatuje, že volby ruského prezidenta, které navzdory válce Západu proti Rusku na Ukrajině proběhly v klidu a demokraticky, dávají dokonalou příležitost pohlédnout skrze ně do zrcadla „demokracie“, kterou nyní dokonale předvádí EU a Washington

V okamžiku, kdy se tento text dostává k nepodvolným čtenářům Protiproudu, právě uzavírají volební místnosti na nejzápadnějším cípu Ruské federace – v Kaliningradu. Je to symbolické. Jde o místo ze všech stran obklíčené ze všech stran americkým válečnickým křovím podvolených vlád evropských států pod falešnou visačkou NATO. A přece zde lidé beze strachu volili. To se v Americe za půl roku nestane.

Právě skončené volby prezidenta největšího státu světa nebylo možné Západem úplně ignorovat. Tak je alespoň zpochybňoval. Země s nejrozsáhlejšími zásobami nerostného bohatství všeho druhu v totálně (a totalitně) pojaté propagandistické mašinérii korporátních médií Západu prý vlastně ani nevolila, protože vítěz byl dopředu jistý. V tom mají pravdu:: Prezident Vladimír Putin má totiž napříč federací takovou důvěru absolutní většiny občanů, že šlo pouze o to, jak silný mandát na dalších pět let dostane (odpoví volební účast, která podle prvních čísel bude vyšší než minule – a nejspíš se dostane nad 70 %!).

Volby zahrnující devět časových pásem (ale více než jedenáct hodin je od Vladivostoku do Kaliningradu – slovanské Rusko je skutečně zemí, nad níž Slunce nezapadá) jsou i v mírových časech logistický oříšek. Natož za situace, v níž země čelí útoku států NATO – zatím z větší části jen na zástupném ukrajinském bojišti. Přesto volili i ruští vojáci na frontě a obyvatelé pohraničních oblastí vystavení bombardování „západních specialistů“ obsluhujících raketová odpaliště a bezpilotní drony.

NATO válku prohrává – a Rusové téměř demonstrativně opět volí prezidenta, jenž zvládl nejen složitou situaci v oblasti bezprostředních válečných operací, ale také pokus Západu o hospodářskou blokádu. Ukázalo se tak, že ovládá nejen nejvyspělejší zbraně současnosti (které zatím drží útočníky před přímým vpádem hitlerovského typu), ale také bumerang: Sankce se vrátily – a dopadly zničujícím efektem na jejich iniciátory. Západ se zmítá v krizích (od ekonomických a finančních po mravní a morální),

Rusko navzdory válce prosperuje. NATO stojí na jeho západní hranici, řinčí zbraněmi a pořvává.

A Rusové volí.

Jsme v tom?

U nás si právě v této době kolaborující pražští (brněnští) poddaní jeho veličenstva Washingtonu dojemně zaoslavovali, jak nás pěkně do toho křoví před čtvrt stoletím zatahli (aniž se ptali na názor občanů). Dokonce oba někdejší premiéři (a poté prezidenti), kteří se (NA TO) podepsali, si ve „speciálu ČT“ notovali, že to byl báječný nápad. O Václavu Havlovi, třetím z triumvirátu „mužů převratu 89“, hlavním protagonistovi natovského „ukotvení“ ČR, se výjimečně příliš nemluvalo. Ostatně, proč ztrácet slova, do pekel stejně nedoznájí.

Ale současně oba exprezidenti litovali, co ten báječný nápad zemi přinesl. Miloš Zeman si sypal popel

na hlavu, že jen pár dnů po našem vstupu (kvůli tomu nás ovšem právě proto do křoví narychlo „zasadili“) musel souhlasit s bombardováním Srbska. A Václav Klaus zase při otázkách veřejnoprávní moderátorky z hor (krKavčích) na „ruskou invazi na Ukrajinu“ upozorňoval, že všechno je nutno vidět jako příčinu a následek. Že válka nezačala v roce 22, ale v roce 14 (státním převratem nacistické bojůvky proti demokraticky zvolenému prezidentovi Janukovyčovi – takhle explicitně to ovšem neříká VK, ale PP).

Jenže přece přesně totéž platí pro naše „severoatlantické zabloudění“. Nejprve byl vstup – a pak všechno, co následovalo: od Srbska, přes spoluúčast naší armády (respektive operetního „expedičního“ sboru, v nějž se poté proměnila) v Iráku, Afghánistánu, Africe. Kdekoli, kam americký šéf NATO ukázal, že potřebuje pro své imperiální výboje křoví „legality“ (bez souhlasu RB OSN). A vše vrcholí nyní v útoku na Rusko (formálně ukrajinskýma rukama a krví).

Není kouře bez ohně

Ostatně nikoli nedopatřením Zemanův nástupce, současný prezident Pavel, sovětský rozvědčík překabátěný do uniformy generála NATO, v tutéž chvíli spěchal oslavovat Hitlerovu verzi EU v naší zemi – německého protektorátu Böhmen und Mähren – do Německa. Vždyť on sám je důsledkem našeho vstupu do paktu, který měl (a má) světovládné ambice – v zájmu Spojených států. Nikdy by nebyl v centrále NATO v Bruselu, což, jak nám předvedl jeho „přítel po boku“ americký agent Petr Kolář, byla příprava na obsazení Pražského hradu.

Pozoruhodnou tezi o tom vyslovil jeden typický rozpolcený nešťastník (Ondřej Neff, plácající se ve svém Neviditelném psu mezi loajalitou k fialové destrukci státu v bruselské a washingtonské režii a utlačených zbytcích rozumu šeptajícimu, že je to katastrofa). K natovskému výročí se vyznal v klasické „kráse nechtěného“:

„Moc dobře si pamatuju na tu dobu, i na její komické momenty, jako například když tehdejší ministr zahraničí Jan Kavan při oficiální příležitosti týkající se přijetí vznesl dotaz, zda můžeme z NATO vystoupit. Tehdy posměváčci říkali:

Zasloužil se agent Kato

že jsme také členy NATO.

Byla ta doba úplně jiná než ta dnešní.“

Bať bať, to tedy byla. A co takhle trochu odvahy? Vy všichni Neffové, kteří byste na jednu stranu tak rádi byli „platnou součástí pražsko-brněnské fialové Kavárny“, ale zbytky studu a svědomí vás táhnou od páchnoucí propasti, do níž nás vede. Co kdybyste si vzpomněli, že „není kouře bez ohně“?

A – nikoli jen mimochodem – z NATO opravdu vystoupit lze.

Putin to věděl

Rusko si tímto vystřízlivěním prošlo už v devadesátých letech. Ostatně byl to Vladimír Putin, kdo navrhl, aby největší země světa pod jeho vedením vstoupila do NATO. Viděl, jak právě v tradiční zradě Západu hoří všechny sliby, že se aliance nebude rozšiřovat o země bývalého sovětského bloku – a navrhl paradox: budme tam všichni, a pak je to v pořádku. Sám jsem si tehdy myslel, že v takovém případě by i naše účast v NATO dávala smysl.

Jenže Putin věděl, že nic takového se nestane. Chtěl tím pouze zviditelnit upravený plán Západu na

dobyť Ruska, který selhal, neboť agent Jelcin (myšlenky na osud Jidášův jsou v těchto dnech mimořádně aktuální) se sebevraždě upil k smrti, neboť si s hrůzou uvědomil, co svou zradou způsobil. Tedy málem způsobil. Nestalo se to pouze proto, že ho řízením Prozřetelnosti na poslední chvíli vystřídal inteligentní sovětský rozvědčík, který byl dost dlouho na Západě, aby věděl, jaký Moloch mu vládne.

Bylo potřeba velké obratnosti a státnických schopností, aby se vypořádal s organismem nakaženým rakovinou Západu: Místní kolaboranti, kteří se jelcinovskou „privatizací“ zmocnili velkých majetků a jejich pomocí instalovali do Kremlu a okolí své zkorumpované politiky, vypadali téměř nepřekonatelně. A přece to dokázal. Vrátil Rusko – hospodářsky, mravně i duchovně – do civilizačních kolejí, z nichž globalistický expres Západu „řízenou havárií“ právě vylétá z tratě, aby způsobil katastrofu pro dlouho nic netušící a spící „cestující“.

Tři tváře lidovlády

A tak především jeho titánským úsilím se stalo, že máme před sebou jako na talíři tři modely „lidovlády“ (ponechme pro tuto chvíli stranou, že demokracie je od počátku jen nasládlý podvod pro výrobu otroků „samopohybem“):

V Rusku právě skončily prezidentské volby. V zemi, kde – jakkoli to západní dezinformační korporátní média hlasitě popírají – fungují pluralitní opoziční média, jsou občané pevně semknuti kolem Putinovy vize prosperujícího suverénního státu, na nějž chobotnice západních „vykradačů hrobů“ nedosáhne. Nikoho nemohli přinutit, aby nevolil podle svých zájmů – jak dokládají pokusy malé skupinky „zapadníků“ demonstrovat volební odpor.

Na Ukrajině mají být volby v květnu – ale nebudou. Prý kvůli válce. Rusové volili i na frontě i na osvobozených územích Doněcka a Luhanska, kam neustále dopadají kyjevské (respektive americké, britské, francouzské atd.) bomby. Současný vůdce nacistické popřevratové junty však volby klidně suspendoval – a Západ o tom ani nemukne (ani nevzpomene, že třeba v Británii se „normálně“ volilo i během druhé světové války). Režim se vyčerpává ve vnitřních mocenských bojích – protože jde hlavně o to, co kdo ještě stačí ze západní „pomoci“ nakrást. To je druhá tvář lidovlády – ta vyvezená jako exportní zboží „barevnými revolucemi“.

„Pokud nevyhrajeme tyto volby, nemyslím, že v této zemi ještě nějaké další vůbec budou,“ prohlásil právě Donald Trump na předvolebním shromáždění ve státě Ohio. Agentura Reuters to komentovala slovy, že exprezident stále častěji používá „dystopickou rétoriku“. Jinak řečeno stále častěji upozorňuje, že je poslední chvíle na odvrácení (či alespoň zpomalení) vizí popsaných ve varujících románech Zamjatinem (MY), Orwellem (1984) či Huxleyem (Konec civilizace).

Trumpovo varování americká veřejnost ve velké části cítí stejně. Pochopili to už v naší části západního Titaniku Maďaři, Slováci, mnozí Poláci, Francouzi, Nizozemci, Italové – a začínají to chápat dokonce už i mnozí Němci.

Volby v Rusku skončily. Proběhly navzdory obrovskému území organizovaně, spořádaně a bez podvodů washingtonsko-bruselského vzoru. V EU se právě jedny také chystají. Ohlašují se dramatickým utážením náhubku cenzury.

Máme na výběr.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)